

عنوان مقاله:

اثربخشی رفتار درمانی دیالکتیکی گروهی (مبتنی بر آموزش مهارت ها) بر پرخاشگری نوجوانان

محل انتشار:

فصلنامه روانشناسی بالینی، دوره 6، شماره 3 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمد علیچانزاده

شاهرخ مکوندحسینی

فرحناز کیان ارثی

خلاصه مقاله:

مقدمه: با توجه به اینکه پرخاشگری پیامدهای زبانباری برای نوجوان و اطرافیان آنها دارد، این پژوهش با هدف بررسی اثربخشی رفتار درمانی دیالکتیکی گروهی (مبتنی بر آموزش مهارت ها) بر پرخاشگری نوجوانان انجام شد. روش: پژوهش حاضر از نوع شبه آزمایشی به صورت پیش آزمون-پس آزمون با دو گروه آزمایش و کنترل می باشد. نمونه آماری شامل 24 نوجوان پرخاشگر (با توجه به نمره حاصله از پرسشنامه پرخاشگری باس و پری) بودند که از بین مدارس شبانه روزی انتخاب شدند و پس از موافقت با شرکت در پژوهش، به صورت تصادفی به دو گروه آزمایش و کنترل تقسیم شدند. ابزار این پژوهش، پرسشنامه پرخاشگری باس و پری بوده. معیار ورود به پژوهش، کسب نمره یک انحراف استاندارد بالای میانگین در این مقیاس بود. روش درمانی پژوهش، شامل هشت جلسه درمانی بر اساس دستورالعمل اجرایی میلر و همکاران بود. یافته ها: با توجه به یافته های پژوهش، رفتار درمانی دیالکتیک باعث کاهش پرخاشگری نوجوانان گردید. در بررسی ابعاد پرخاشگری شامل رفتاری (فیزیکی و کلامی)، شناختی و هیجانی بر اساس آزمون تحلیل کوواریانس چند متغیری، آثار بین آزمودنی های فقط بعد هیجانی پرخاشگری به سطح معنا داری آماری رسید. نتیجه گیری: رفتار درمانی دیالکتیکی گروهی مبتنی بر آموزش مهارت ها، از طریق اثرگذاری بر بعد هیجانی پرخاشگری باعث بهبودی پرخاشگری نوجوانان می گردد. با وجود این، رفتار درمانی دیالکتیک گروهی طی یک دوره درمانی 8 جلسه ای برای کاهش ابعاد رفتاری و شناختی پرخاشگری نوجوانان کافی نیست. این امر لزوم یک مداخله جامع تر برای کاهش دو بعد دیگر را یادآور می سازد.

کلمات کلیدی:

رفتار درمانی دیالکتیکی، آموزش مهارت ها، پرخاشگری، نوجوانان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1018301>

